

**SUY NIỆM
TIN MỪNG
CHÚA NHẬT**

*

Ngày 4-11-2018

Chúa nhật 31 Thường niên

Điều răn đứng đầu

LỜI CHÚA: Mc 12,28b-34

Có một người trong các kinh sư đã nghe Đức Giêsu và những người thuộc nhóm Xadốc tranh luận với nhau. Thấy Đức Giêsu đối đáp hay, ông đến gần Người và hỏi: “Thưa Thầy, trong mọi điều răn, điều răn nào đứng đầu?” Đức Giêsu trả lời: “Điều răn đứng đầu là: Nghe đây, hỡi Israel, Đức Chúa, Thiên Chúa chúng ta, là Đức Chúa duy nhất. Người phải yêu mến Đức Chúa, Thiên Chúa của người, hết lòng, hết linh hồn, hết trí khôn và hết sức lực người. Điều răn thứ hai là: Người phải yêu người thân cận như chính mình. Chẳng có điều răn nào khác lớn hơn các điều răn đó”. Ông kinh sư nói với Đức Giêsu: “Thưa Thầy, hay lắm, Thầy nói rất đúng. Thiên Chúa là Đấng duy nhất, ngoài Người ra không có Đấng nào khác. Yêu mến Thiên Chúa hết lòng, hết trí khôn, hết sức lực, và yêu người thân cận như chính mình, là điều quý hơn mọi lễ toàn thiêu và hy lễ”. Đức Giêsu thấy ông ta trả lời khôn ngoan như vậy, thì bảo: “Ông không còn xa Nước Thiên Chúa đâu!” Sau đó, không ai dám chất vấn Người nữa.

SUY NIỆM

Đối với một số bạn trẻ, yêu chẳng có gì khó. Yêu là gặp nhau, quen nhau, nhớ nhau. Yêu là hẹn hò, viết thư, tặng quà sinh nhật. Nhưng dần dần quan niệm về tình yêu trở nên sâu xa hơn. Các bạn nhận ra

(xem tiếp trang 2)

**Lắng nghe, gần gũi, làm chứng:
ba bước căn bản trên hành trình đức tin**

*Bài giảng của Đức Thánh Cha Phanxicô
trong Thánh lễ bế mạc Thượng Hội đồng Giám mục*

chữa anh mù Bartimê, Đức Thánh Cha đã nêu lên ba bước căn bản trên hành trình đức tin là: *lắng nghe, gần gũi, làm chứng.*

Sau đây là toàn văn bài giảng của Đức Thánh Cha:

Câu chuyện chúng ta vừa nghe là câu chuyện cuối cùng mà thánh sử Marcô tường thuật về sứ vụ của Chúa Giêsu trên đường rao giảng, vì không lâu sau đó Người sẽ vào thành Giêrusalem để chịu chết và sống lại. Như vậy Bartimê là người cuối cùng đi theo Chúa Giêsu: từ một người hành khát ngồi bên con đường dẫn đến Giêricô, anh trở thành một môn đệ, cùng với những người khác đi Giêrusalem. Chúng ta cũng thế,

(xem tiếp trang 3)

**Bế mạc Thượng Hội đồng Giám mục:
Thư gửi giới trẻ**

“Giờ đây các nghị phụ chúng tôi ngỏ lời với các bạn trẻ trên toàn thế giới, những lời hy vọng, tin tưởng và an ủi. Trong những ngày này, chúng tôi đã họp nhau để lắng nghe tiếng Chúa Giêsu, “Đức Kitô muôn đời trẻ trung” và để nhận ra nơi ngài nhiều tiếng nói của các bạn, những tiếng reo vui, những lời than trách và cả sự thình lạng của các bạn nữa.

Chúng tôi biết những tìm kiếm trong tâm hồn các bạn, những niềm vui và hy vọng, nỗi đau và lo lắng khiến cho các bạn bất an. Giờ đây chúng tôi mong các bạn nghe chúng tôi nói: chúng tôi muốn chia sẻ niềm vui của các bạn, để những mong đợi của các bạn trở thành lý tưởng. Chúng tôi tin chắc rằng với niềm hăng say vui sống, các bạn sẽ sẵn sàng hiến thân để những mơ ước

(xem tiếp trang 3)

VATICAN – Thượng Hội đồng Giám mục Khoá Thường lệ thứ 15 với chủ đề “Người trẻ, Đức tin và sự Phân định ơn gọi”, khai mạc từ ngày 3/10/2018 tại Roma, đã bế mạc vào sáng Chúa nhật 28/10. Sau Thánh lễ bế mạc tại Vương cung thánh đường Thánh Phêrô, một bức thư ngắn của các nghị phụ gửi cho giới trẻ trên toàn thế giới đã được công bố.

Sau đây là toàn văn bức thư:

SUY NIỆM TIN MỪNG CHÚA NHẬT

yêu là trao hiến bản thân, là hy sinh chính mình để sống cho người khác. Tình yêu đích thực không dễ như nhiều người lầm tưởng. Vào ngày tận thế, chúng ta sẽ bị xét xử về tình yêu.

Một vị kinh sư tốt lành hỏi Đức Giêsu về điều răn đứng đầu trong số 613 khoản luật. Ngài trích Ngũ Thư để tóm lại trong hai điều răn chính: yêu Thiên Chúa hết lòng và yêu tha nhân như chính mình. Tất cả lề luật cô đọng trong một thái độ là yêu mến. Giữ luật mà quên yêu mến có thể dẫn đến óc nệ luật. Giữ luật phải trở nên phương thế để bày tỏ tình yêu. “Yêu mến là chu toàn lề luật” (Rm 13,10).

Thánh Augustinô phân nản là mình đã yêu Chúa quá muộn. Còn chúng ta lại thấy mình yêu Chúa quá ít và hơi hợt. Khi nghe Đức Giêsu nhắc lại lời kinh của người Do Thái: “Người phải yêu mến Đức Chúa, Thiên Chúa của người, với trọn cả trái tim người, với trọn cả linh hồn người, với trọn cả trí khôn người, với trọn cả sức lực người...”, ta mới thấy đòi hỏi quyết liệt của Thiên Chúa. Ngài muốn ta yêu Ngài bằng tất cả con người mình. Cụm từ “với trọn cả” được lặp lại nhiều lần như nhắc ta chẳng nên giữ điều gì lại.

Sống điều răn thứ nhất là đặt Chúa lên trên hết, là dành ưu tiên một cho Chúa giữa những ưu tiên. Coi Chúa là tất cả, mãn nguyện vì có Chúa. Dành cho Chúa tất cả, để Chúa chiếm trọn mình. Điều răn thứ hai bắt nguồn từ điều răn thứ nhất: yêu người thân cận như chính mình. Người thân cận là mọi người chẳng trừ ai. Chỉ trong Chúa tôi mới có thể yêu thương đến vô cùng. Trong Chúa, tôi nhận ra tha nhân là anh em, con một Cha, là hình ảnh của Đức Kitô đang cần tôi giúp đỡ. Trong Chúa, tôi cảm nhận phẩm giá đích thực của một người, dù đó là một thai nhi, một phạm nhân hay người mất trí. Tình yêu thực sự với Thiên Chúa đưa tôi về với anh em. Tình yêu anh em đòi tôi gặp gỡ Thiên Chúa để múc lấy nơi Ngài sức mạnh hầu tiếp tục hiến trao. Đó là nhịp đập

(xem tiếp trang 3)

Thượng Hội đồng Giám mục: Tham luận của Đức giám mục Giuse Đỗ Mạnh Hùng

VATICAN – Trong phiên họp khoáng đại thứ tám của Thượng Hội đồng Giám mục, diễn ra vào chiều ngày 10 tháng 10 vừa qua, Đức cha Giuse Đỗ Mạnh Hùng đã trình bày bài tham luận (3 phút 28 giây) trước sự hiện diện của Đức Thánh Cha Phanxicô, 266 Nghị phụ và 49 dự thỉnh viên.

THAM LUẬN

DỰA TRÊN TÀI LIỆU LÀM VIỆC, PHẦN II - SỐ 106

Trọng kính Đức Thánh Cha,

Kính thưa các Nghị phụ và anh chị em thân mến.

Giới trẻ Công giáo Việt Nam có 3 nhu cầu cần trình bày với Thượng Hội đồng Giám mục lần này:

1. Trước hết, các bạn trẻ cần người đồng hành để lắng nghe họ, để khuyến khích và nâng đỡ họ. Nhưng cha mẹ ở nhà, các giáo viên ở trường, và các linh mục không có thời gian dành cho họ, để lắng nghe họ và quan tâm đến những vấn đề cá nhân của họ.

Chỉ có một người luôn sẵn sàng giúp các bạn trẻ mọi lúc mọi nơi, đó là “Bác Google” trên mạng internet.

“Bác Google” có thể cung cấp cho các bạn trẻ những thông tin hữu ích về các lãnh vực công nghệ, văn hoá, khoa học, và lượng chương trình giải trí khổng lồ... Và “Bác Google” không bao giờ cần nhàn họ. Các bạn trẻ có thể nói và viết bất cứ điều gì mình muốn. Nhưng “Bác Google” không thể mang lại cho các bạn tình yêu, sự thấu hiểu, sự đồng cảm và nhất là sự hướng dẫn thiêng liêng. Và thông thường, những thông tin của “Bác Google” về lãnh vực luân lý và thiêng liêng rất khác với giáo huấn của Hội Thánh và các giá trị của Tin Mừng.

2. Nhu cầu thứ hai đó là những chuẩn mực mà các bạn trẻ sẽ dựa vào đó để giải thích và làm sáng tỏ những vấn đề trong cuộc sống của họ.

Trong những năm vừa qua, đang khi chuẩn bị cho Thượng Hội đồng Giám mục này, các bạn trẻ Công giáo Việt Nam đã khám phá ra Giáo huấn Xã hội của Hội Thánh Công giáo trong DOCAT, với bốn nguyên tắc: **Nhân phẩm - Công ích - Liên đới -**

Bổ trợ (DOCAT, số 84), và bốn giá trị: **Sự thật - Công bằng - Tự do - Tình yêu** (DOCAT, số 104-109).

Dựa trên những nguyên tắc và những giá trị của DOCAT, các bạn trẻ Việt Nam cố gắng giải thích và làm sáng tỏ 6 vấn đề mà họ nhận biết trong bước thứ nhất của tiến trình phân định:

- 1/ Làm thế nào để thành công và hạnh phúc trong cuộc sống.
- 2/ Làm thế nào để sống trong “thế giới ảo” mà đó lại là một thực trạng rất hấp dẫn ngày nay.
- 3/ Tình dục dễ dàng.
- 4/ Đồng tính luyến ái.
- 5/ Phá thai.
- 6/ Ly dị.

3. Nhu cầu thứ ba của giới trẻ đó là sự trợ giúp đến từ Thiên Chúa và từ Giáo hội để thực thi những gì mà họ đã chọn lựa.

Trước tiên, nếu không có ân sủng của Thiên Chúa thì các bạn trẻ không thể làm được gì, như Thánh Phaolô đã trải nghiệm: “Sự thiện tôi muốn thì tôi không làm, nhưng sự ác tôi không muốn, tôi lại cứ làm” (Rm 7,19).

Thứ hai, các bạn trẻ cần sự trợ giúp của Giáo hội: cần có thêm những sân chơi để quy tụ giới trẻ (như những kỳ Đại hội Giới trẻ, những buổi gặp gỡ, những khoá tĩnh tâm, hay trại giới trẻ...), hoặc những khoá đào tạo, vừa giúp đào sâu thêm đời sống đức tin, vừa cung cấp những kỹ năng cần thiết cho cuộc sống đời thường. Với sự trợ giúp từ Giáo hội, các bạn trẻ có thể trở thành những người đồng hành tốt với nhau.

Xin chân thành cảm ơn.

+ **Giuse Đỗ Mạnh Hùng**
Giám quản Tông toà
Tổng Giáo phận Saigon-TP.HCM

Lắng nghe, gần gũi, làm chứng...

Chúng ta đã cùng đi với nhau (*synod*), và giờ đây câu chuyện Tin Mừng này ghi dấu ba bước căn bản trên hành trình đức tin.

Trước hết, chúng ta hãy xem Bartimê: tên của anh nghĩa là “con của Timê”. Phúc âm nói về anh: “Bartimê - con của Timê” (Mc 10, 46). Nhưng, thật kỳ lạ, Phúc âm lại chẳng nói gì đến cha của anh. Bartimê nằm đó, một mình bên vệ đường, ở xa nhà và không có cha bên cạnh. Anh không được yêu thương, nhưng bị bỏ rơi. Anh bị mù và chẳng có ai lắng nghe anh; và khi anh muốn nói, họ bảo anh im đi. Chúa Giêsu *nghe tiếng van nài của anh*. Khi Người đến với anh, Người bảo anh nói. Không khó để đoán được điều Bartimê mong muốn: rõ ràng một người mù thì muốn được nhìn thấy lại. Nhưng Chúa Giêsu không vội, Người dành thời gian để lắng nghe. Đây là bước đầu tiên giúp cho hành trình của đức tin: *lắng nghe*. Đó là sứ vụ tông đồ của đôi tai: lắng nghe trước khi nói.

Trái lại, nhiều người cùng đi với Chúa Giêsu lại bắt Bartimê im lặng (x. câu 48). Đối với những môn đệ ấy, một người cần giúp đỡ là một người quấy rầy gặp trên đường, một cản trở không mong muốn và bất ngờ xảy đến. Họ đặt lịch thời gian của họ trên lịch thời gian của Thầy, ưu tiên cho việc nói hơn là lắng nghe người khác. Họ đi theo Chúa Giêsu, nhưng đã có kế hoạch của riêng mình trong đầu rồi. Đây là một nguy cơ chúng ta phải luôn cảnh giác. Nhưng, đối với Chúa Giêsu, tiếng kêu của những người cầu xin giúp đỡ không phải là điều quấy rầy, mà là một thách đố. Lắng nghe cuộc sống thật là điều quan trọng biết bao đối với chúng ta! Con cái của Cha trên trời thì quan tâm đến anh chị em của mình, đến nhu cầu của người thân cận, chứ không phải đến những chuyện tầm phào vô ích. Họ kiên nhẫn lắng nghe trong yêu thương, như Thiên Chúa lắng nghe chúng ta, lắng nghe lời cầu nguyện của chúng ta, dù cứ lặp đi lặp lại. Thiên Chúa chẳng bao giờ mệt mỏi, Ngài luôn vui sướng khi chúng ta tìm kiếm Ngài. Chúng ta cũng hãy xin ơn có con tim biết lắng nghe. Tôi muốn thay mặt cho tất cả những người lớn chúng tôi nói với những người trẻ rằng: xin hãy tha thứ cho chúng tôi nếu chúng tôi đã thường không lắng nghe các bạn; nếu, thay vì mở lòng mình ra, chúng tôi lại lấp đầy đôi tai của các bạn. Là Giáo hội của Chúa

Kitô, chúng tôi muốn lắng nghe các bạn với lòng yêu thương, và chúng tôi tin chắc hai điều này: cuộc sống của các bạn là quý giá trong mắt Thiên Chúa, bởi vì Thiên Chúa thì trẻ trung và Ngài yêu thương người trẻ; và trong đôi mắt của chúng tôi cuộc đời của các bạn cũng rất đáng quý, đồng thời thực sự cần thiết để [cùng nhau] tiến bước.

Sau lắng nghe, bước thứ hai trên hành trình đức tin là *gần gũi, trở nên người thân cận*. Hãy nhìn ngắm Chúa Giêsu: Người không sai ai đó ở trong “đám đông” đang đi theo Người, nhưng đến gặp trực tiếp Bartimê. Người hỏi anh: “Anh muốn tôi làm gì cho anh?” (câu 51). *Anh muốn...* – Chúa Giêsu đặt mình hoàn toàn vào hoàn cảnh của Bartimê, chứ không tìm cách lảng tránh anh;

(xem tiếp trang 4)

Bé mạc Thượng Hội đồng Giám mục: Thư gửi giới trẻ

của các bạn trở thành hiện thực nơi cuộc đời các bạn và trong lịch sử nhân loại.

Ước gì những yếu đuối của chúng tôi không làm cho các bạn nản lòng, những mong manh và tội lỗi của chúng tôi không trở thành rào cản cho lòng tin của các bạn. Giáo hội là Mẹ của các bạn, Giáo hội không bỏ rơi các bạn, mà sẵn sàng đồng hành với các bạn trên những con đường mới, trên những tầm cao mà ở đó ngọn gió của Chúa Thánh Thần thổi mạnh hơn, quét sạch những đám mây đen của dừng dưng, hời hợt và chán nản.

Khi thế giới mà Thiên Chúa đã yêu thương, đến nỗi ban cho chúng ta Người Con duy nhất của Ngài là Đức Giêsu, đang nhắm đến vật chất, đến những thành công tức thời và những khoái lạc, và khi thế giới đè bẹp những người yếu thế nhất, thì các bạn phải giúp thế giới đứng lên và hướng nhìn về tình yêu, về đẹp, sự thật và công lý.

Trong suốt một tháng, chúng tôi đã đồng hành với nhau, với một số bạn trẻ và với rất nhiều người khác hiệp thông với chúng tôi bằng kinh nguyện và tâm tình yêu mến. Giờ đây chúng tôi muốn tiếp tục cuộc hành trình ấy ở mọi nơi trên thế giới, những nơi mà Chúa Giêsu Kitô sai chúng tôi đến như các môn đệ thừa sai.

SUY NIỆM TIN MỪNG CHÚA NHẬT

binh thường của trái tim người Kitô hữu, cứ dồng đưa giữa hai tình yêu. Hay đúng hơn chỉ có một tình yêu: tôi yêu tha nhân trong Chúa và tôi yêu Chúa nơi tha nhân.

Đức Giêsu đã sống đến cùng hai điều răn Ngài dạy. Ngài sống để yêu và chết vì yêu. Tình yêu của Ngài là lễ toàn thiêu và hy tế. Mỗi tối tôi lại xét mình về tình yêu để thấy mình còn yêu quá ít.

CÁU NGUYỆN

Lạy Chúa Giêsu,
trước khi con tìm Chúa, Chúa đã đi tìm con.
Trước khi con thấy Chúa, Chúa đã nhìn thấy con.
Trước khi con theo Chúa, Chúa đã đi theo con.
Trước khi con yêu Chúa, Chúa đã mến yêu con.

Trước khi con thuộc về Chúa,
Chúa đã thuộc về con.
Trước khi con phụng sự Chúa,
Chúa đã phục vụ con.
Trước khi con từ bỏ mình vì Chúa,
Chúa đã nộp mình vì con.
Trước khi con sống và chết cho Chúa,
Chúa đã sống và chết cho con.
Trước khi con đặt Chúa lên trên hết,
Chúa đã coi con là hạnh phúc tuyệt vời của Chúa.

Lạy Chúa Giêsu là Thầy của con,
Chúa luôn đi trước con.
Chúa làm trước khi Chúa dạy.
Con hiểu rằng mọi điều Chúa đòi hỏi nơi con
đều chỉ vì lợi ích vĩnh cửu của con mà thôi.

Xin cho con đón nhận những cắt tĩa của Chúa
với lòng biết ơn và rất nhiều tình yêu. Amen. ■

Lm Antôn Nguyễn Cao Siêu, SJ

Giáo hội và thế giới đang rất cần đến niềm hăng say của các bạn. Các bạn hãy đồng hành với những người yếu đuối nhất, những người nghèo và những cuộc đời mang thương tích.

Các bạn là hiện tại, giờ đây các bạn hãy thắp sáng tương lai của chúng ta”.

(*Vatican News, 28/10/2018*)

Lắng nghe, gần gũi, làm chứng...

...tôi làm gì – không phải chỉ nói thôi, mà làm gì đó. ...cho anh – không phải theo ý tôi đã định, mà là cho anh, trong hoàn cảnh riêng của anh. Đó là cách Thiên Chúa hành động. Đích thân Ngài dành cho mỗi người chúng ta một tình yêu đặc biệt. Qua hành động, Thiên Chúa truyền thông sứ điệp của Ngài. Và như thế đức tin nở hoa trong cuộc đời.

Đức tin đi ngang qua cuộc sống. Nếu đức tin chỉ tập trung vào các công thức tín lý, nó có nguy cơ chỉ nói với cái đầu, mà không chạm vào trái tim. Còn nếu nó chỉ tập trung vào hành động mà thôi, thì nó lại có nguy cơ trở thành chủ nghĩa thuần túy đạo đức và công tác xã hội. Trái lại, Đức tin là *cuộc sống*: tin là sống tình yêu của Thiên Chúa - Đấng biến đổi cuộc sống của chúng ta. Chúng ta không thể chọn hoặc *giáo lý* hay *hoạt động*. Chúng ta được mời gọi làm công việc của Thiên Chúa theo cách của chính Thiên Chúa: trong *sự gần gũi*, gắn bó với Chúa, hiệp thông với nhau, sát cánh với anh chị em mình. Gần gũi: đó là bí quyết để thông truyền điều cốt lõi của đức tin, chứ không phải phương diện thứ yếu nào đó.

Trở nên người thân cận nghĩa là đem sự mới mẻ của Thiên Chúa vào trong cuộc đời của anh chị em chúng ta. Đó là liều thuốc giải độc cho cám dỗ đưa ra những câu trả lời dễ dàng và những gì sẵn có. Chúng ta hãy tự hỏi: là người Kitô hữu, chúng ta có khả năng trở nên người thân cận, bước ra khỏi nhóm của chúng ta để đón nhận những người “không thuộc phe mình” mà Thiên Chúa đang mài miết tìm kiếm hay không. Ở đó luôn có cơn cám dỗ thường thấy trong Kinh Thánh: cám dỗ rửa tay. Đó là điều mà đám đông đã làm trong bài Tin Mừng hôm nay. Đó là điều Cain đã làm với Abel, và Philatô làm với Chúa Giêsu: rửa tay. Nhưng chúng ta muốn bắt chước Chúa Giêsu, và giống như Người, chịu bần tay mình. Người là con đường (x. Ga 14, 6), Người dừng lại trên đường để gặp Bartimê; Người là ánh sáng của thế gian (x. Ga 9, 5), cúi xuống để giúp một người mù.

Chúng ta hãy nhìn nhận rằng Chúa đã chịu bần tay vì mỗi người chúng ta. Chúng ta hãy nhìn lên thánh giá, khởi đi từ đó và nhớ rằng Thiên Chúa đã trở nên người thân cận của tôi trong tội lỗi và cái chết. Ngài trở nên người thân cận của tôi: mọi chuyện bắt đầu từ đó. Và một khi, nhờ lòng yêu mến Ngài, chúng ta cũng trở nên người thân cận, chúng ta sẽ thành những người *mang lại cuộc sống mới*. Không phải là thầy dạy của mọi người, không phải là chuyên gia trong lĩnh vực thiêng liêng, nhưng là những chứng nhân của tình yêu cứu độ.

Bước thứ ba là *làm chứng*. Chúng ta hãy quan sát các môn đệ: theo lời Chúa Giêsu, họ gọi Bartimê. Họ không đến với một người hành khất, cho anh ta chút tiền lẻ để bảo anh im đi, hay khuyên bảo anh. Họ đến với anh nhân danh Chúa Giêsu. Thật vậy, họ chỉ nói với anh ba lời, ba lời ấy đều là lời của Chúa Giêsu: “*Cứ yên tâm! Hãy đứng dậy. Người đang gọi anh*” (câu 49). Ở tất cả những chỗ khác trong Phúc âm, chỉ có Chúa Giêsu mới nói “*Hãy yên tâm* vì chỉ một mình Chúa mới “khích lệ” những ai tìm đến Người. Chỉ một mình Chúa Giêsu trong Phúc âm mới nói *Hãy đứng dậy* để chữa lành tinh thần và thể xác. Chỉ một mình Chúa Giêsu mới *gọi*, để biến đổi cuộc sống của những ai bước theo Người, nâng dậy những ai quy ngã, chiếu ánh sáng của Chúa vào trong tâm tối của cuộc đời. Biết bao trẻ em, biết bao bạn trẻ, cũng như Bartimê, đang tìm kiếm ánh sáng trong đời mình. Họ đi tìm một tình yêu đích thực. Và cũng giống như Bartimê giữa đám đông vây quanh đã gọi lớn tên Giêsu, họ cũng tìm kiếm sự sống, nhưng thường chỉ gặp được những lời hứa hẹn trống rỗng và ít ai thực sự quan tâm đến họ.

Người Kitô hữu chúng ta không chờ anh chị em mình đến gõ cửa; chúng

ta phải đi ra ngoài để đến với họ, mang đến cho họ không phải chính mình, mà là Chúa Giêsu. Người sai chúng ta, cũng như sai những môn đệ ấy, khích lệ người khác và nâng họ lên nhân danh Người. Người sai chúng ta đến nói với từng người rằng: “Thiên Chúa xin bạn hãy để cho Ngài yêu thương bạn”. Đã bao lần, thay vì sứ điệp giải thoát này, chúng ta lại đem vào trong Giáo hội chính con người chúng ta, những “công thức” và “nhãn hiệu” của chúng ta! Đã bao lần, thay vì làm cho lời Chúa trở thành lời của mình, chúng ta lại biến tư tưởng của mình thành ý Chúa! Biết bao lần người ta cảm thấy gánh nặng cơ cấu của chúng ta hơn là sự hiện diện thân thiết của Chúa Giêsu! Khi ấy, chúng ta hoạt động như một tổ chức phi chính phủ, một cơ quan nhà nước, chứ không phải là cộng đoàn những người được cứu rỗi đang sống trong niềm vui của Chúa.

Lắng nghe, gần gũi, làm chứng. Hành trình đức tin trong bài Phúc âm hôm nay kết thúc thật đẹp và đáng ngạc nhiên khi Chúa Giêsu nói: “Anh hãy đi, lòng tin của anh đã cứu anh” (câu 52). Tuy nhiên, Bartimê đã không tuyên xưng đức tin, anh chẳng làm bất kỳ việc gì; anh chỉ xin Chúa thương xót. Cảm nhận được mình cần được cứu rỗi là khởi đầu của đức tin. Đó là cách trực tiếp để gặp Chúa Giêsu. Đức tin đã cứu Bartimê không liên quan gì đến những ý tưởng rõ rệt của anh về Thiên Chúa, nhưng ở trong chính việc tìm kiếm Ngài, mong muốn được gặp Ngài. Đức tin là chủ động gặp gỡ, chứ không phải lý thuyết. Trong gặp gỡ, có Chúa Giêsu ở đó; trong gặp gỡ, trái tim của Giáo hội gõ nhịp. Vì thế, không phải lời giảng, mà chứng từ cuộc sống của chúng ta mới có hiệu quả.

Với tất cả các nghị phụ đã tham gia “cuộc hành trình chung” này, tôi xin cảm ơn vì chứng từ của anh em. Chúng ta đã làm việc trong tình hiệp thông và với tinh thần thẳng thắn, với ước muốn phục vụ Chúa và dân Ngài. Xin Chúa chúc lành cho các bước đi của chúng ta, để chúng ta có thể lắng nghe người trẻ, gần gũi với họ và làm chứng cho họ thấy Chúa Giêsu là niềm vui của đời sống chúng ta. ■

(Nguồn: Libreria Editrice Vaticana)